

Vzpomínky na Turecko



Dostaly jsme v rámci studijní stáže možnost poznat novou zemi - Turecko, konkrétně oblast, která se zabývá tvorbou Anatolské keramiky. Bylo nás vybráno šest studentek třetích a druhých ročníků uměleckých řemesel. Ze třetích ročníků se zúčastnily Daniela Křížková, Zuzana Kvasnicová a Michaela Prekopová. Z druhého ročníku to byly Olga Otrusinová, Markéta Válková a Eliška Frýželková pod vedením učitelky OV Bc. Magdy Sudkové. Naše pracovní stáž trvala tři týdny. Po příletu na nás čekal zástupce ředitele místní školy a náš „průvodce“, Ali. Po únavné a dlouhé cestě jsme se konečně ubytovaly v krásně zařízeném

hotelu Altinoz **** v Nevsehiru. Pracoviště ve městě Avanos bylo od našeho hotelu vzdálené hodinu cesty autobusovou dopravou. Pracovaly jsme v soukromé dílně pod vedením místního mistra Ferhata Ackana. Poznaly jsme jejich techniku točení, rozdílů keramických hmot a materiálů oproti našim. Také jsme se naučily novou techniku zdobení keramiky, která je velmi detailní a náročná, nejen časově, ale i po stránce praktické. Používají se především zvířecí a rostlinné motivy. My jsme vytvářely talíře a malba jednoho talíře nám trvala tři dny. Pracovní doba trvala 8 hodin.

Na pracovišti jsme dostávaly oběd. Ochutnaly jsme tak turecká jídla, která nám vařila mistrova manželka. Snídaně a večere jsme měly v evropském stylu na hotelu. Turecká jídla

byla pro naše chutě velmi ostrá.

Z 21 dnů bylo 15 dnů pracovních a zbylé dny byl pro nás připraven program za každého počasí. Byly jsme v kině, v tureckých lázních, ve starém podzemním městě, v muzeu, na zumbě, na různých trekingových výletech a stezkách různých

náročností, poznaly jsme krásná místa oblasti Cappadokie. Dále jsme byly v místní chlapecké škole, kde jsme od pana ředitele každá obdržela dárek a osvědčení o účasti na stáži. Dárek jsme také dostaly poslední den před odjezdem od mistra. Byly to talíře, které jsme samy vytvořily a které si můžete prohlédnout vystavené v naší škole a na výstavě na Vincentce.



Stáž pro nás byla velmi poučná, ale i náročná, nejen co se týká práce, ale i začlenění se do jiné kultury. Na Turecko teď rády vzpomínáme, každý by měl mít možnost získat takovou životní zkušenost.

studentky 3.U

Daniela Křížková, Zuzana Kvasnicová, Michaela Prekopová

Další talenty naší školy - tentokrát z 1. M a 4. K

Zdeňka Dudomai – modeling

Jak dlouho se věnuješ modelingu a proč?

O modeling jsem se začala zajímat před třemi lety a aktivněji se mu věnuji od listopadu roku 2013. Přivedla mne k tomu moje maminka tím, že mne přihlásila na casting Elite Model Look. Dostala jsem se do semifinále. Rok na to jsem se přihlásila do Czechoslovak Top Models, kde jsem byla úspěšnější a postoupila jsem do finále.

V jaké agentuře pracuješ?

V současné době mám uzavřenou smlouvu právě s agenturou, jež pořádala CZTM - Czechoslovak Models. Tato agentura zastupuje takové osobnosti jako je Simona Krainová či Andrea Verešová.

Jaký byl tvůj největší úspěch?

Osobně považuji za největší úspěch právě již zmíněné finále a uzavření smlouvy s agenturou, která se o mne nyní stará a zajišťuje veškerý potřebný servis. Nyní mne čeká první větší “zakázka”, a to účast na WELLA International Education Session 2014 v Chorvatsku.

Kam až by ses chtěla v modelingu dostat?

Samozřejmě bych se ráda podívala jako modelka do zahraničí, stala se tváří některé ze známých značek, či předváděla na mole zajímavé návrháře, ale modeling vnímám především jako obor, v němž bych se ráda později realizovala i v jeho “zákulisí,” třeba jako tzv. booker.

Co tě modeling naučil a co ti naopak vzal?



Modeling mě učí komunikovat s lidmi, zdravému životnímu stylu, disciplíně a také cizímu jazyku. Modeling mi zatím nevzal nic, naopak učí mne aktivněji využívat volný čas a samostatnosti.

Vzpomeneš si na nějaký smutný nebo veselý moment?

Smutný? Snad když četli jména postupujících při semifinále Elite model look a nezaznělo mé jméno, naopak radostný při podobném okamžiku v CZTM. Veselých bylo povícero, protože na soustředění před finále se nás sešla parta fajn holek a po celodenním tréninku stačilo navečer zout boty a kouknout na naše nohy oblepené náplastí.

Martin Dudek – jazykové samostudium



Jakým jazykům se věnuješ ve svém volném čase?

Snažím se především nezanedbávat ty jazyky, které jsem se učil už na škole (tj. angličtina, němčina, španělština a ruština), ale v průběhu let jsem se začal zabývat i orientálnějšími jazyky, jako je čínština nebo japonština. V současnosti je to ale nejvíce italský jazyk, který budu od září studovat na univerzitě a němčina s angličtinou, v menší míře též polština.

Který cizí jazyk Tě nejvíce baví a proč?

Z výše zmíněných určitě polština – jednak kvůli tomu, že je to jazyk mých předků, ale především díky tomu, že tento jazyk je úžasný především díky nosovkám a spřežkám. (npř. *W Szczebrzeszynie chrząszcz brzmi w trzcinie* – jazykolam o chroustovi ve třtině ☺). A pokud si chce člověk vyzkoušet své znalosti, stačí zajet do okolí Těšína nebo kamkoliv do pohraničí. Pochopitelně též angličtina, ale po více než deseti letech studia a navíc v každodenním obklopení angličtiny na internetu, je stejně nemožné se jí vyhnout.

Jak dlouho se jim věnuješ a jak dlouho se učíš?

Angličtinou jsem byl poblázněný už jako malý kluk, ale pravé „jazykové šílenství“ přišlo teprve na konci devátého ročníku, kdy jsem měl strach, abych na tuto střední nepřišel se špatnými znalostmi jazyků, tak jsem o prázdninách seděl každý den a učil se tak dvě hodiny, nebo alespoň sledoval seriály v ruštině a angličtině.

Kam by ses chtěl dostat, co je tvoje nejvyšší meta?

Tak především zvládnout ty tři, případně pět let studia italštiny a získat tak pokročilou znalost jazyka. Také se chci v následujících letech připravit na mezinárodní zkoušky z angličtiny, ruštiny a polštiny. A samozřejmě bych se konečně rád po tolika letech naučil komplexní systém japonského písma ☺.

Co tě studium jazyků naučilo, co ti dalo a vzalo?

Nemyslím si, že studium cizích jazyků je něco, co člověka může o něco výrazně ochudit. Je samozřejmé, že je vyžadována motivace, píle ale také zájem o kulturu a život v zemi, jejíž jazyk se kdokoli hodlá naučit. Nejvíce to ubírá čas. Třeba francouzštinu jsem se začal učit už v desíti letech a dodnes neumím říci nic kloudného – přinejlepším trochu pochopím francouzské dětské pořady – tak jsem s ní raději přestal. I přesto je však studium cizího jazyka jedním z nejlepších prostředků, jak porozumět cizím kulturám, jak najít přátele i v zahraničí a především všestranně se rozvíjet, jelikož pro ovládnutí jazyka je ve většině případů nutné věnovat se jak psaní, tak také mluvení a poslechu – je to takový všestranný pomocník pro rozvoj našich dovedností.

Co tě přimělo věnovat se studiu cizích jazyků?

Už odmala jsem velice rád jezdil do zahraničí, nejčastěji na Slovensko, protože mě vždycky rychle omrzelo být obkloповán jenom češtinou. A tak jsem začal sledovat zahraniční televizní programy a snažil jsem se těm různorodým jazykům porozumět, nebo je i napodobovat. A později mi došlo, že pokud chci doopravdy najít relevantní informace k tématům, která mě zajímají, jen s češtinou si nevystačím. A dnes, pokud něco hledám, své dotazy formuluji nejprve v angličtině a v případě nezdaru hledám další cesty.



Lukáš Kubín – psaní příběhů

Jak víme, máš hodně rád psaní příběhů. Proč vlastně píšeš?

Ani nevím, proč jsem vůbec začal psát. Když jsem byl tak v první či druhé třídě, čtení jsem nesnášel, a pokud už jsem musel něco číst, dělal jsem to nerad. Později jsem přečetl klidně několik knížek za měsíc. No a jednou o letních prázdninách před čtvrtou třídou jsem vzal první sešit a vytvořil nadpis, který si dodnes pamatuji – jmenovalo se to: *Příběh o jednom chlapci Davidovi* (ani nevím, jak mě to vůbec napadlo ☺). Tohle byl první záblesk psaní, jenomže mi „knížku“ našli rodiče a po přečtení ji jednoduše roztrhli a mých téměř padesát stránek ručně napsaného textu skončilo v koši.

Psaní ve mně vyvolává uklidňující pocit, mohu se ve svém

příběhu na chvíli ztratit z reálného světa do světa fantazie, kde komunikuji se svými postavami. Cítím-li se naštvaný nebo smutný, zavru se na pokoji, pustím si písničky do uší a píšu. Psaní je spíš mým koníčkem.

Jak často a jak dlouho se psaní věnuješ ve svém volném čase a kdy jsi s psaním začal?

Začnu poslední podotázkou. S psaním jsem začal po třetí třídě, avšak můj rukopis skončil v odpadkovém koši. Takže od prvního psaní je to už bezmála 10 – 11 let.

Psaní se věnuju skoro každý den, kdy píšu klidně i víc jak 3 hodiny, po té době mě začíná z toho vymýšlení příběhu bolet hlava. I po této práci je člověk unavený, sice ne fyzicky, ale psychicky.

Kam by ses chtěl dostat, co je Tvoje nejvyšší meta?

Snem snad každého mladého spisovatele je, že se stane světoznámý a proslulý. Sní o tom, že bude dostávat vysoké peníze a bude mít zkrátka spokojený život.

Těžko říct, co bych si přál. Když se nad tím zamyslím, přál bych si, abych byl známý autor písničkář a sci-fi. Podle úspěchů bych se pak dohodl o dalším kroku ve své tvorbě.

Co teď momentálně píšeš?

Nyní se věnuju dvěma příběhům, jeden je už třetím dílem ságy Chaosu, který se odehrává v Luhačovicích a v Podzemí. A od začátku června jsem začal psát první díl ságy Přírodních živlů s podnázvem Oheň.

Ukázka z Přírodních živlů – Oheň (5. kapitola): „Co na tom záleží? Poslal mě sem Scott Hoodge s žádostí, abych mu pomohla sehnat Knihu Stínů,“ zavrčela Bastet, kočičí bohyně. „Dej mi ji a neublížím ti.“

„Kočky se nedá věřit,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jsou děsně prohnané.“

„Já tomu říkám kočičí genialita, ale ty tomu říkáš prohnanost, budiž,“ pokrčila rameny. „Svůj osud si pečetiš už teď.“

Co Tě psaní naučilo, co Ti dalo a vzalo?

Psaní mě naučilo svým způsobem ovládat svoje chování a city. Zatím mi nic moc nedalo, ale myslím si, že mně poskytlo prostor se vyjádřit a rozhodně mi vzalo čas.

Jaký byl Tvůj největší úspěch?

Největším úspěchem bylo, že jsem dal svou úplně první dokončenou knihu na web, kde si ji mohou přihlášení uživatelé stáhnout. Kdo na ebookeater.cz nemá založený účet, může se přihlásit prostřednictvím facebooku. Jako první jsem tam vložil první dva díly Srdce Elfů a po

dnešní den to má už víc jak 1600 stáhnutí. Setkal jsem se s kritikou jak pozitivní, tak negativní.

Roman Lukášek – fotbal

Jak dlouho se věnuješ tomuto sportu a proč?

Aktivně 2 roky, protože je to nejlepší způsob odreagování. A na fotbale je nádherné to, že ho můžete hrát bez rozdílu barvy kůže

Za jaký tým, oddíl hraješ a jak často míváš tréninky?

Hraju za TJ Moravan Lednice a tréninky máme ve středu.

Jaký byl největší úspěch týmu a konkrétně Tvůj?

Největší úspěch je záchrana ve třetí třídě. Jinak za úspěch považuji každý vstřelený gól.

Kam bys chtěl postoupit, jaká je Tvoje nejvyšší meta?

Nikam bych nepřestoupil. Moravan je pro mě jako druhá rodina. Moje meta je buď záchrana, nebo postup do vyšší ligy.

Co Tě sport naučil a co Ti dal a vzal?

Dal mi nové kamarády a vzal mi volný čas, ale jsem rád, že jsem se pro tento sport rozhodl.

Vzpomeň si na nějaký smutný nebo veselý moment, který se v týmu stal?

Nejsmutnější okamžiky zažívám při každé porážce.

Za poskytnuté rozhovory a fotografie všem děkujeme.

-red-



Srdce Elfů- 9. díl četby na pokračování

Elena seděla na svém provizorním trůně a před ní stál Duch. „Pověz mi, co tě přiválo sem přidat se k mým řadám?“ zajímala se královna a vládce se ošklivě usmál, a když promluvil, jeho hlas zněl jako by někdo řezal tupou pilou dřevo. „To je jasné, král Lidské říše je náš nepřítel, málem nás vyhladil a přišel jsem vykonat jednu věc, která nás již staletí sužovala a nyní se dostala napovrch.“

„Vy jste jedinečná rasa, s níž jsem se nikdy ještě nesetkala a po tolika letech mám čest se s vámi setkat tady v mém stanu,“ říkala uctivým hlasem. „Ale zase na druhou stranu máte výjimečného syna, jemuž se málokdo vyrovná, má před sebou dlouhou řadu let, jimiž projde

velkým poznáním," pravil vládce Duchů. „Sama se divím, co s ním příroda svedla, a jsem tomu vděčná, že získal tak mocné nadpřirozené schopností, které musí ještě poznat," přikývla hlavou královna. „V bitvě půjde o hodně, protože mocní se spolčují, a tudíž mi nezbyvá nic jiného, že vám oznámit, že oficiálně stojíme po vašem boku. Ale pod jednou podmínkou, každý si velí svým jednotkám," Duch se usmál a královně se údivem pootevřela pusa, nikdy nezískala takové spojení. „Děkuji vám, vaše rasa je vítaná a s podmínkou souhlasím," ovládla své emoce. „Mé armády jsou na cestě a konečně vykonáme pomstu tomu prašivému lidskému králi," prohodil a Elfka se pousmála. „Ale jedno varování, dokáže být nepředvídatelný, možná nás něčím překvapí," dodala a Duch téměř neznatelně přikývl hlavou.



Trpaslici s jejími dětmi dostihl oheň právě letícího plamene, který je spalil na plamen, byla to docela bolestivá smrt. Oddíly Trpaslíků stály proti přesile draků, jejichž síla byla nepředstavitelná, ale dva draky se jim konečně podařilo skolit, ale stále jich zbývala drtivá většina. Nevěděli, zda se jim podaří zvítězit proti takové přesile, jež proti nim stála. Jeden oddíl stál u další vysoké katedrály, kde se odehrávaly různé trpasličí obřady a také tam uctívali svého boha, kterého marně prosili o pomoc. Jejich modlitby nevyslyšel, museli spoléhat jen sami na sebe. Ozvala se ohlušující rána a katedrála se rozletěla do všech stran, sutiny se zřítily přímo na oddíl, které zavalila jako lavina. Všem vojákům v šiku balvany rozdrtily lebky nebo je rozmáčkly na placku. Jenomže ten výbuch nebyl celý.



Mágové se shlukli kolem jeho těla a odnesli jej do svého přístřešku, kde ho položili do postele. Hlavní z Mágů si jej prohlídl, zkoumal jeho tvář, dokonce otevřel jeho víčko a podíval se na jeho oči. Pak se zatvářil nejistě. „Jak na tom je?" zajímal se jeden z mužů. „Není na tom zrovna nejlíp," oznámil jim. „Je to vážnější, než to vypadá?" zeptal se jiný Mág. „Utrpěl šok, psychické zhroucení, taky v tom hrála jednu z hlavních rolí vyčerpanost, napětí a stres. Ten je u Elfů obzvláště nebezpečný, mohlo by se i stát, že na následky stresu podlehne," objasňoval vůdce. „Jak vidím, dýchá pravidelně, což je v tomto stavu docela zvláštní," ozval se další muž stojící asi dva metry od nejstaršího. Hlavní Mág se zarazil a jeho tvář se stáhla do nečekaného strachu. „Tak a je to tady, nyní začal bojovat o život." „Pane, co z toho vyplývá?" „Z toho vyplývá... ehm..., že se ocitl na prahu samotné smrti," řekl a všem se ve tváři objevil šokovaný výraz.

Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková, Mgr. Martina Kaňovská, jazyková úprava: Mgr. Věra Pařízková, logo listu: MgA. Kateřina Mikešová

MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice

Redakce nenese zodpovědnost za věcnou správnost zveřejňovaných příspěvků.